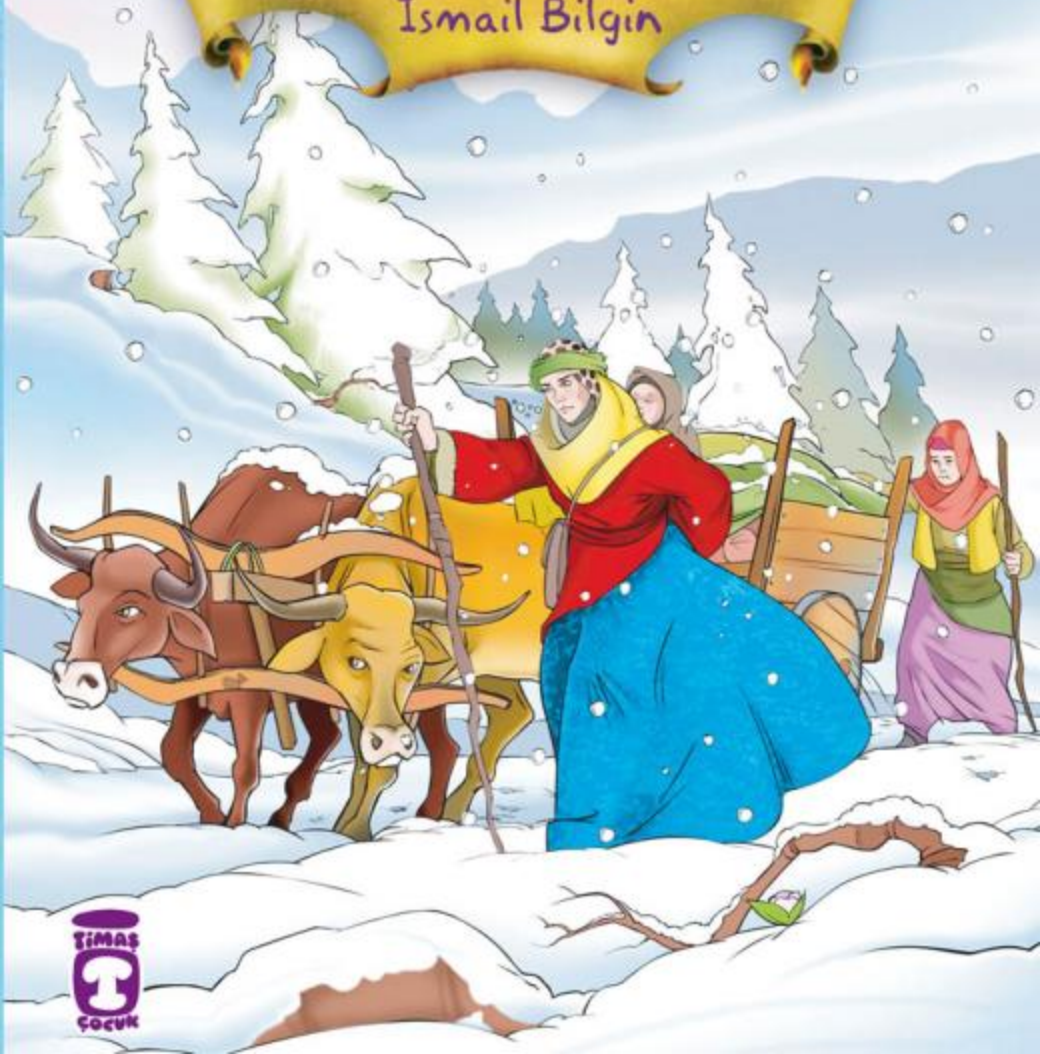

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~Kastamonu~

ŞERİFE BACI

İsmail Bilgin

I. Bölüm

KASTAMONULU KADINLAR

Kastamonulu kadınlar cephede savaşan askerler için ellerinden geleni yapmak için bir araya gelmişlerdi. Hepsi neler yapabiliriz diye düşünüyor ve tartışıyordu. İlk önce yurdun işgalini protesto etmek için bir miting düzenlemişlerdi.

Bundan sonra daha yararlı işler yapmak istiyorlardı. Bildiriler yazıyorlar, eli silah tutan herkesi düşmana karşı çarpışmaya çağırıyorlardı. Ayrıca şehirdeki kadınlar Müdafaa-i Hukuk

Cemiyeti'nin kurulmasında etkin bir çalışma yapmışlardı. Şimdi ise en önemli istekleri Hilal-i Ahmer Cemiyetinin bir şubesi-ni Kastamonu'da açtırmaktı.

— Bu şekilde daha yararlı olabiliriz.

— Gerekirse askerimizin yarasını sararız.

— Onlara burada bakabiliriz.

— Hasta bakıcı kursları düzenleyebiliriz.

— Elimizden geleni yaparız, diye kendi aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Çok geçmeden Kastamonu'da bir Hilal-i Ahmer Şubesi açıldı. Bu açılıştaki emeği geçen kadınlar öylesine mutluydular ki yerlerinde duramıyorlardı.

Kısa süre sonra bazı yaralılar kağnılarla taşınıp bu şubeye getirildi. Ancak kadınlar söz konusu gayretlerini daha da arttırmak niyetindeydiler. Şimdi de civardaki köy ve kasabaları dolaşıp ev kadınlarından ricada bulunacaklardı:

— Çorap örünüz.

— İçlik örünüz.

— Fanila dikişiniz.

— Eldiven ve başlık dikişiniz.

— Elinizde fazla varsa veriniz, diyeceklerdi.

Bu evlerden toplanan türlü giyecekler daha sonra cephede savaşan askerlere gönderilecekti. Kastamonu'nun kadınları derhal işe başladılar.

Hemen her eve gittiler. Yurdun zor günlerden geçtiğini, bu zor günlerde herkesin elinden geleni yapması gerektiğini anlattılar. Kimi çorap kimi eldiven örmeliydi. Dikiş bilenler ise fanila gömlek dikmeliydi. Az çok demeyip, elden ne geliyorsa yapılmalıydı. Artık düşmanlarla çarpışan askere her türlü yardım edilmeliydi. Bunun için de genç yaşlı demeden herkes çalışmalıydı.

İnebolu Askerlik Şubesi başkanı Emin Bey limana yaklaşmakta olan takalara baktı. Takalar yavaş yavaş limana girmeye çalışıyor, birkaç tanesi de açıkta sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

Az sonra takalardan indirilen silahlar İnebolu Askerlik Şubesi'nin avlusunda istif edilip sayıldı. Silahlar gözden geçirildi. Bozuk olanlar tamir edildi. Eksiklikler bir bir tamamlandı. Hazır hâle getirilen silahlar daha sonra sandıklara konuldu.

Bir haftadan beri cepheye silah gönderilemiyordu. Emin Bey bu yüzden sıkıntılıydı. Pencereden takalara bakıp kendi kendine konuştu:

— Şu hale bak. İstanbul'dan bin bir zorlukla kaçırılan silahlar İnebolu'ya getiriliyor. Biz ise bu silahları cepheye veya Ankara'ya ulaştırmakta zorlanıyoruz. Denizden sevkiyat düşman gemileri yüzünden yapılamıyor. İnebolu'da bekleyen silahlar ise cephede çok işe yarayacak ama bu

silahları Kastamonu'ya nasıl taşıtacağız? Ne yapsak acaba? Nasıl bir çözüm bulsak? Bunca silah burada bekleyecek mi? Yapılacak bir şey olmalı... En iyisi ben Kastamonu'ya gidip bir bakayım.

Emin Bey askerlik şubesi önünde bağlı duran atına atladı. İnebolu'dan Kastamonu'ya doğru yola çıktı. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra doğruca Kastamonu askerlik şubesine gitti. Kendisini Cahit Bey'e tanıttı.

— Bizim büyük bir sıkıntımız var. İstanbul'dan kaçırılan silahlar bahçemizde birikti. Sandıklar içinde bekliyor. Oysa biliyoruz ki cephede düşmanlara karşı koyan askerimizin de cephaneye ve silaha ihtiyacı var. Sizde olduğu gibi bizde de erkekler cepheye gitti. Yaşlıların ise elinden bir şey gelmiyor. İnanır mısınız, takaları bile bazı kadınlar kullanıyor. Silahımızı taşıyacak insan bulamıyoruz. Ancak ne pahasına olursa olsun, bu silahları buraya getirmeli-

yiz. Siz de buradan Ankara'ya ve cephelere dağıtabilirsiniz.

Emin Bey ile Cahit Bey konuşurken, odaya Kastamonulu kadınları teşvik eden, onları cepheye çağıran Latife Hanım girdi. Cahit Bey, Emin Bey'e,

—İşte şehrimizdeki kadınları şevke getiren, onlardan büyük ölçüde yararlanmamızı sağlayan Latife Hanım. Kendisi dilekçe ile şubemize başvurdu. Bizzat cepheye gitmek istedi. Ancak biz, onun burada daha başarılı olacağını düşündük. Ona izin vermedik. Kendisi burada çok büyük hizmetlerde bulundu.

Emin Bey minnetle Latife Hanım'a baktı. Sonra Cahit Bey'e dönüp,

— Keşke bizler de sizin gibi elimizden gelenin fazlasını yapabilseydik, dedi.

Latife Hanım,

— Aman rica ederim. Sizler de İnebolu halkı olarak çok büyük yararlılıklar gösteriyorsunuz.

— Evet, ama silahlarımız birikti. Onları kim taşıyacak?

Latife Hanım ileri atıldı:

— Bizler silahları taşırız, dedi.

Emin Bey ve Cahit Bey şaşkınlıkla Latife Hanım'a baktılar.

— Ama nasıl olacak bu iş?

— Bana dört gün izin verin. Size köylerden yüzlerce kağrı bulayım.

— İyi de bu karda kışta, kağrıları kim getirip götürecektir?

— Kadınlarımız, dedi Latife Hanım.
Kadınlarımız...

İki adam birbirlerine baktılar.

— Nasıl olur?

— Başarmanız mümkün mü?

— Elbette, bana inanın. Dört gün sonra İnebolu'ya doğru yüzlerce kağın gittiğini göreceksiniz. Cephaneleri, silahları bizler Kastamonu kadınları taşıyoruz. Şimdi ben derhal gidip çalışmaya başlayacağım.

Latife Hanım kapıdan çıktıktan sonra Emin Bey, Cahit Bey'e şöyle dedi:

— Bizler yenilmeyiz. Erkeği kadını bu kadar destek olmuş, tek yürek haline gelmiş bir millet asla yenilmez. Şuna inancım tamdır ki zafer bizim olacaktır. Er ya da geç... Ancak yine de tedirginim. Ya kadınlar bu silahları taşıyamazlarsa... Malum İnebolu'dan Kastamonu'ya uzun bir yol var. Kış iyice bastırmak üzere... Ben atla gelirken kar atıştırmaya başlamıştı. Ya bu güç şartlar altında başaramazlarsa?